

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4CoCsp/28/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 111906590
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kašajová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2023:111906590.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kašajovej a členov senátu JUDr. Valérie Kleinovej st. a Mgr. Ingrid Degmovej Pospíšilovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 právne zastúpený JUDr. Katarína Hegedúšová, advokát, Advokátska kancelária Majerníkova 3/A, 841 05 Bratislava proti žalovanej: B. Š., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom R.-E. G. v konaní o zaplatenie 1.365,00 eur s príslušenstvom na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 28. septembra 2020, č.k. 16Csp/22/2019-91, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku **p o t v r d z u j e .**
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania nepriznal.

2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy spolu vo výške 1.365,- eur s príslušenstvom, pozostávajúcej z istiny 900,- eur, odmeny vo výške 252,- eur, zmluvnej pokuty vo výške 33,- eur a pokuty za upomienku vo výške 180,- eur a to všetko titulom neuhradenej pohľadávky žalobcu zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 15.05.2015. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 15.05.2015 uzatvorenej podľa zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov žalobca ako veriteľ poskytol žalovanej ako dlžníkovi úver vo výške 900,00 eur. Žalovaná sa zaviazala vrátiť úver a zaplatiť odplatu pri poskytnutí finančných prostriedkov a úrok spojený so spotrebiteľským úverom čo v prípade riadneho splatenia úveru v dohodnutom termíne predstavuje sumu 864,00 eur. Žalovaná sa zaviazala vrátiť celkovú čiastku 1.764,- eur do 15.05.2016. V zmysle Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa žalobca so žalovanou dohodli, že ak spotrebiteľ (žalovaná) neuhradí celkovú čiastku úveru v lehote dohodnutej v Zmluve o spotrebiteľskom úvere, zaväzuje sa zaplatiť zmluvnú pokutu vo výške 33,00 eur. Žalovaná neplnila riadne a včas svoj záväzok v zmysle dohodnutých podmienok, čím porušila dojednania predmetnej Zmluvy a stratila výhodu splátok a žalobca ju vyzval na úhradu jeho záväzku.

3. Súd prvej inštancie vec právne posúdil podľa Občianskeho zákonníka a zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke, konkrétne podľa ust. § 1 ods. 2, § 2 písm. a), b), d) zákona č. 129/2010 Z.z..

4. Závazkový právny vzťah žalobcu a žalovanej založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere posúdil podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke, nakoľko predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písmeno d) zákona č. 129/2010 Z.z. Uviedol, že zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej dohodnutý spotrebiteľský úver vo výške 900 eur a žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnutý úver s odplatom vo výške 252,00 eur a dohodnutým úrokom vo výške 68 % ročne, čo v prípade riadneho splatenia úveru v dohodnutom termíne predstavovalo po vyčíslení sumu 612 eur, teda spolu sumu 1.764 eur do 15.05.2016. Konštatoval, že žalobca vystupoval pri uzatváraní Zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako obchodná spoločnosť - právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti, keď podľa výpisu z obchodného registra je jej predmetom podnikania okrem iného aj poskytovanie úverov a pôžičiek nebankovým spôsobom. Zmluva o spotrebiteľskom úvere bola uzatvorená so žalovanou ako fyzickou osobou - nepodnikateľom, pričom nebolo preukázané a ani tvrdené, že by úver dlžník využíval na účely výkonu zamestnania, povolania alebo podnikania. Žalobca pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere naplnil legálnu definíciu veriteľa podľa § 2 písmeno b) zákona č. 129/2010 Z.z. a žalovaná definíciu spotrebiteľa podľa § 2 písmeno a) zákona č. 129/2010 Z.z.. Vzhľadom na povahu subjektov, ktoré Zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvorili ako aj na predmet a obsah úverovej zmluvy zo dňa 15.05.2015, mal súd prvej inštancie za to, že Zmluvu je potrebné posúdiť ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a na zmluvný vzťah účastníkov vzťahovať zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy. Poukázal na to, že žalovaný okrem Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 15.05.2015 a Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru nepredložil žiadne iné listinné doklady preukazujúce jeho tvrdenia ohľadne uplatneného nároku a v žalobe ani neuviedol žiadne relevantné skutkové tvrdenia. Podľa prvoinštančného súdu žalobca neunesol nielen dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku, ale ani bremeno tvrdenia, keď neuviedol žiadne relevantné skutočnosti ohľadne poskytnutia spotrebiteľského úveru. Konštatoval, že žalobca nielenže nepreukázal ale ani neuviedol, kedy a v akej výške bol úver žalovanej poskytnutý, kedy mala žalovaná povinnosť začať úver v prípade jeho poskytnutia splácať, či boli dohodnuté splátky a ak áno v akej výške, kedy a či vôbec žalovaná nejakú časť úveru zaplatila a v akej výške a kedy a či bola vyzvaná na zaplatenie dlžnej sumy úveru, teda na úhradu svojho záväzku. Poukázal na žalobu, v ktorej sám žalovaný uviedol, vzhľadom k tomu, že žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle dohodnutých podmienok stratil výhodu splátok a vyzval žalovaného na úhradu jeho záväzku. Skonštatoval, že zo žiadnych listinných dokladov nevyplývalo, že žalovanej bol úver poskytnutý a teda, že žalovanej vznikla povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť. Podľa názoru súdu prvej inštancie žalobca v konaní neunesol ani bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno na preukázanie skutočností, že jeho nárok voči žalovanej ako spotrebiteľovi na zaplatenie dlžnej sumy z dôvodu nesplnenia si záväzku zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere je dôvodný, nakoľko v konaní nepreukázal, že peňažné prostriedky boli vôbec žalovanej poskytnuté. Sumarizáciou uvedeného za stavu, keď mal za to, že žalobca nepreukázal dôvodnosť uplatneného nároku voči žalovanej na zaplatenie žalovanej sumy rozhodol vo veci tak, že žalobu žalobcu v celom rozsahu zamietol.

5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku podľa úspechu žalovanej v spore, ale žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko z obsahu spisu mal za preukázané, že jej žiadne trovy konania nevznikli.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v zamietajúcej časti podal žalobca v zákonom stanovenej lehote odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f), h) CSP. Namietal, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f) CSP) a že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h) CSP).

7. Uviedol, že žalobca so žalovanou uzatvorili dňa 15.05.2015 Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, ktorou veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 900,- Eur. Žalovaná v zmluve výslovne prehlásila a svoje vyhlásenie potvrdila osobitne svojím podpisom, že úver bol poskytnutý zmenkou. V zmluve žalovaná vyhlásila, že súhlasí s obsahom zmluvy, bola oboznámená so všeobecnými podmienkami spotrebiteľského úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy, nemá k nim žiadne výhrady a zaväzuje sa ich dodržiavať. Poukázal na bod 3. Zmluvy, kde sa uvádza: „Spotrebiteľ sa zaväzuje zaplatiť celkovú čiastku 1.764,- Eur, ak nie je dohodnuté inak, do 15.05.2016 na účet veriteľa

špecifikovaný vo Všeobecných podmienkach poskytnutia spotrebiteľského úveru alebo v hotovosti mandatarovi.“ Mal za to, že z uvedeného vyplýva, že nemožno hovoriť o absencii výšky, počtu a termínu splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Dlužník sa zmluvou o spotrebiteľskom úvere zaviazal k úhrade jednej splátky vo výške 1.764,- Eur s termínom splatnosti 15.05.2016. Konštatoval, že v texte zmluvy o spotrebiteľskom úvere je špecifikované, splátka vo výške 1.764,- Eur pozostáva zo sumy istiny vo výške 900,- Eur, z odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov vo výške 252,- Eur a úroku vo výške 612,- Eur (68 % zo sumy istiny v prípade riadneho splácania záväzku), čím je zároveň zachovaná zákonom ustanovená povinnosť uvádzať obligatórnu náležitosť zmluvy o spotrebiteľskom úvere - výška, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Mal za to, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je jasne určené rozlíšenie splátky istiny, úrokov a poplatkov (900,- Eur + 252,- Eur + 612,- Eur = jedna splátka vo výške 1.764,- Eur) a v zmluve o úvere je špecifikovaný údaj o dobe trvania a termíne splatnosti poskytnutého úveru, nakoľko tieto údaje sú uvedené v bode 3. zmluvy o úvere: „Vzhľadom na uvedené sa zmluvné strany dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nastane dňa 15.05.2016.“ Skonštatoval, že z uvedeného s určitosťou vyplýva, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov vzhľadom k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti.

8. Ďalej uviedol, že jednotlivými splátkami sa hradí najprv istina poskytnutého úveru a po uhradení istiny sa uhrádza zostatok z poskytnutého úveru (úroky, poplatok). Započítanie celej sumy splátky sa hradí najprv na istinu a až tak na úrok a poplatok v prospech dlžníka, pretože v prípade nezaplatenia niektorej splátky alebo omeškania dlžníka s platbou splátky dôjde skôr k zníženiu istiny, z ktorej by si žalobca ako veriteľ mohol uplatňovať zákonné úroky z omeškania. V prípade osoby žalovanej mal žalobca za to, že sa jedná o osobu, ktorá má rozumové schopnosti na úrovni primerane spôsobilej osoby schopnej vnímať a posúdiť zmysel a účel konania ako i jazykové vyjadrenia právnych úkonov obsiahnutých v listinách, ktoré podpísala (obdobne o tom hovorí i čl. 11 ods. 2 CSP). Konštatoval, že žalovaná nebola žiadnym spôsobom k podpisu zmluvy o úvere donútená a podpisy učinila bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 9Co/343/2013 „Nedostatok vážnosti prejavu vôle je daný tým, že sa zdanlivo prejavuje vôľa, ktorá v skutočnosti neexistuje a ak by aj existovala, tak v inej kvalite, než to ukazuje jej prejav. K takýmto prejavom vôle patria predovšetkým úkony urobené pri hre, zo žartu a podobne. Dôkazné bremeno, pokiaľ ide o nedostatok vážnosti prejavu vôle, zaťažuje toho, kto konal bez tohto predpokladu platnosti právneho úkonu.“ Skonštatoval, že žalovaná svoju vôľu uzavrieť zmluvu o úvere potvrdila svojim podpisom a bola si vedomá svojich záväzkov vyplývajúcich z predmetnej zmluvy o úvere. Uviedol, že vážnosť vôle nie je možné zamieňať s ľahkovážnosťou spotrebiteľa. Súdny dvor Európskej únie zdefinoval priemerného spotrebiteľa ako „v rozumnej miere pozorného a opatrného, bez nariadenia znaleckého posudku, či prieskumu verejnej mienky spotrebiteľov“ (z rozsudku SDEÚ zo dňa 16.07.1998, sp. zn.: Gut Springenheide GmbH, Rudolf Tusky v. Oberkreisdirektor des Kreises Steinfurt - Amt für Lebensmittelüberwachung). V zmysle judikatúry Súdneho dvora Európskej únie bola táto definícia prenesená aj do sekundárneho práva Európskej únie, konkrétne do Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/29/ES z 11. mája 2005, kde v bode 18. preambuly je stanovené, že „v súlade so zásadou proporcionality a z dôvodu umožnenia účinného uplatňovania zamýšľanej ochrany vzala táto smernica za kritérium priemerného spotrebiteľa, ktorý je v rozumnej miere dobre informovaný, vnímavý a obozretný, pri zohľadnení sociálnych, kultúrnych a jazykových faktorov“. V dôsledku uvedenej definície nemožno podľa žalobcu hovoriť o nedostatku vážnosti vôle na strane žalobcu (správne má byť žalovanej), ktorý bol pri uzavieraní zmluvy o úvere dobre informovaný avšak ľahostajný. Mal za to, že uvedenému konaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu určením absolútnej neplatnosti zmluvy o úvere. Dôvodil, že nedostatok opatrnosti spotrebiteľa taktiež nespôsobuje absolútnu neplatnosť právneho úkonu a poukázal aj na rozsudok Súdneho dvora zo dňa 12.01.2006, sp. zn.: C-361/04, vo veci Claude Ruiz - Picasso a ďalší v. OHIM, podľa ktorého „priemerný spotrebiteľ vykazuje najvyšší stupeň pozornosti vo chvíli, keď si pripravuje a realizuje svoj výber medzi rôznymi výrobkami dotknutej kategórie.“

9. Poukázal na § 39 Občianskeho zákonníka: „Neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa prieči dobrým mravom.“ Uviedol, že Občiansky zákonník spája neplatnosť právneho úkonu na prvom mieste s právnym úkonom, ktorý svojím obsahom či účelom odporuje zákonu (t.j. Občianskemu zákonníku alebo inému zákonu). Z hľadiska absolútnej neplatnosti právneho úkonu je dôležitý efekt (výsledok) tohto konania, t.j. nedovolenosť právneho úkonu (rozpor so zákonom). Nakoľko dohoda o úrokovej sadzbe spĺňa všetky náležitosti ustanovené zákonom, tak, ju nemožno považovať za právny úkon absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka.

Konštatoval, že žalovaná v Zmluve o úvere vyhlásila, že sa oboznámila a súhlasí s obsahom zmluvy (vrátane Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, ktoré sú neoddeliteľnou súčasťou zmluvy o úvere) a že nemá k nej žiadne výhrady a zaväzuje sa ju dodržiavať. Pri podpise zmluvy samostatným podpisom potvrdila a súhlasila s poskytnutím úveru formou zmenky, kde je uvedené: „v prípade poskytnutia zmenkou spotrebiteľ zároveň svojím podpisom potvrdzuje prevzatie zmenky“. Dôvodil, že žalovanou podpísané potvrdenie o prevzatí peňažnej hotovosti sa nachádza na konci zmluvy o úvere, ktorá bola súčasťou žalobného návrhu. Na základe svojho vlastnoručného podpisu žalovaná svojím slobodným, vážnym a zrozumiteľným prejavom vôle, potvrdila prevzatie finančných prostriedkov formou zmenky. Poukázal na znenie zmluvy, kde je uvedené: „v prípade poskytnutia zmenkou spotrebiteľ zároveň svojím podpisom potvrdzuje prevzatie zmenky“, a rovnako je nepochybne uvedený aj samotný podpis žalovanej. Mal za to, že v zmysle uvedeného nie je sporné prevzatie zmenky zo strany žalovanej. Ďalej uviedol, že samotný fakt, že žalovaná predmetnou zmenkou nedisponuje potvrdzuje tú skutočnosť, že predmetná zmenka bola uhradená a žalobca žiadal pri vyplatení zmenkovej sumy vrátenie aj predmetnej zmenky, ktorú žiada súd. Poukázal tiež na rozhodnutie Krajského súdu Banská Bystrica, sp. zn. 43CoZm/1/2015 zo dňa 23.4.2015, v ktorom súd konštatoval, že „Pokiaľ by bol odporca platil sumu v troch splátkach tak, ako to v konaní tvrdil na úhradu zmenky, mal postupovať podľa § 39 ods. 1 Zákona zmenkového a šekového a po zaplatení žiadať vrátenie zmenky, aby tak stiahol zmenku z obehu a aby zabránil tomu, že sa bude jej majiteľ, prípadne ktokoľvek iný domáhať práv z tejto zmenky.“ Skonštatoval, že vychádzajúc z bežnej obchodnej praxe, žalobca pri uhradení zmenky požaduje jej vrátenie aby nedošlo k jej zneužitiu, prípadne opätovnému požadovaniu o uhradenie zmenkovej sumy, a teda k stiahnutiu zmenky z obehu. Následne sa zmenka, ktorá bolo uhradená skartuje pre zabezpečenie finančných záujmov žalobcu a k eliminovaniu rizika existencie uhradenej zmenky. Navrhol napadnutý rozsudok vo výroku I. zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a uplatnil si náhradu trov konania, ktoré mu vznikli vrátane trov odvolacieho konania.

10. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti a v medziach odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s § 219 ods. 3 CSP) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

11. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (§ 387 ods. 2 CSP).

12. Ustanovením § 387 ods. 2 CSP je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Možnosť vypracovania takéhoto odôvodnenia je podmienená tým, že odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožní s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a to po skutkovej ako aj právnej stránke; ak sa odvolací súd čo i len čiastočne nestotožní s týmito závermi, neprichádza do úvahy vypracovanie skráteného odôvodnenia. Môže síce doplniť dôvody uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie, toto doplnenie však nemôže byť v rozpore so závermi súdu prvej inštancie, môže ho iba dopĺňať v tom zmysle, že závery odvolacieho súdu iba podporia odôvodnenie súdu prvej inštancie. Odvolací súd musí odpovedať na podstatné a právne dôvody odvolania a nemôže sa obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplniť ďalšie dôvody.

13. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.11.2009, sp. zn. 2 Cdo 238/2008, sa odvolací súd zaoberal len tými odvolacími námietkami a argumentmi žalobcu, ktoré boli pre rozhodnutie o odvolaní odvolacím súdom relevantné. Z odvolacej argumentácie žalobcu je zrejmé, že nesúhlasí s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie (§ 365 ods. 1 písm. h CSP). V tejto súvislosti odvolací súd udáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. V posudzovanej veci, odvolací súd považuje skutkové zistenia súdu prvej inštancie za úplné a ich právne posúdenie za správne.

14. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli stranami prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov strán. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkov logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov. Odvolací súd uvádza, že rozhodnutiu súdu prvej inštancie v tejto časti nemožno vytknúť, že by vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z obsahu listín nevyplynuli, ani inak nevyšli za konania najavo, alebo, že by na zistený skutkový stav aplikoval nesprávne zákonné ustanovenia alebo použité zákonné ustanovenia nesprávne vyložil.

15. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúvaného rozsudku bolo posúdenie vecnej a právnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa domáhal voči žalovanej zaplata sumy spolu vo výške 1.365,- eur s príslušenstvom, pozostávajúcej z istiny 900,- eur, odmeny vo výške 252,- eur, zmluvnej pokuty vo výške 33,- eur a pokuty za upomienku vo výške 180,- eur titulom neuhradenej pohľadávky žalobcu zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX zo dňa 15.05.2015. Žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca v konaní neunesol ani bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno na preukázanie skutočnosti, že jeho nárok voči žalovanej ako spotrebiteľovi na zaplata dlžnej sumy z dôvodu nesplnenia si záväzku zo Zmluvy o spotrebiteľskom úvere je dôvodný, nakoľko v konaní nepreukázal, že peňažné prostriedky boli vôbec žalovanej poskytnuté.

16. V sporovom konaní sa uplatňuje prejednacía zásada. Sporová strana má jednak povinnosť tvrdenia, jednak dôkaznú povinnosť. Následky spojené s ich nesplnením v podobe vecne nepriaznivého rozhodnutia nesie tá strana sporu ktorá tieto povinnosti nesplnila. Medzi povinnosťou tvrdenia a povinnosťou označiť dôkazy na preukázanie tvrdení je vzájomná väzba. Pokiaľ strana sporu nesplní povinnosť tvrdenia, nemôže splniť ani povinnosť označiť na svoje tvrdenia dôkazy. Dôkazným bremenom sa rozumie procesná zodpovednosť strany sporu za to, že v konaní neboli preukázané jej tvrdenia a že z tohto dôvodu muselo byť rozhodnuté o veci samej v jej neprospech. Zmyslom dôkazného bremena je umožniť súdu rozhodnúť o veci samej aj v takých prípadoch, kedy neboli preukázané určité skutočnosti významné podľa hmotného práva pre rozhodnutie o veci (či už z dôvodu nečinnosti strany ktorá nesplnila povinnosť označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení ,alebo preto, že takáto skutočnosť nemohla byť preukázaná vôbec). Súd v sporovom konaní (kde strany sporu stoja navzájom v protichodnom postavení a každá háji svoj záujem) nezisťuje všetky skutkové okolnosti prípadu, ale len tie, ktoré strany sporu svojimi návrhmi (na dokazovanie) urobia predmetom konania (dokazovania). V takomto konaní súd takéto skutočnosti ani nesmie vlastnou iniciatívou zisťovať. Ak teda takéto skutočnosti v konaní nebudú predmetom dokazovania, napriek tomu, že sú pre rozhodnutie dôležité, súd musí aj tak rozhodnúť vo veci, lebo mu to zákon ukladá. Súd nemôže odmietnuť vo veci rozhodnúť napr. preto, že všetky okolnosti veci (skutočný stav veci) neboli zistené, pretože by išlo o tzv. „odmietnutie spravodlivosti“, alebo tiež denegatio iustitiae. Na tieto účely, t.j. nato, aby súd vo veci mohol rozhodnúť, aj keď sú účastníci konania nečinní (neoznačujú a nepredkladajú dôkazy o tvrdených skutočnostiach) slúži dôkazné bremeno, pričom vo svojej podstate ide o farchu (preto pojem „bremeno“) pre stranu sporu dokázať to, čo tvrdí. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer sporových strán.. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Samotný súd nevyhľadáva dôkazy ani iné tvrdenia, postupuje len striktnie podľa zákona. Úlohou súdu a sudcu nie je objasňovať a vyhľadávať objektívnu (materiálnu) pravdu, ale rozhodovať na základe dôkazov, ktoré predkladajú najmä strany konania. Sudca rozhodne v prospech strany, ktorá presvedčivejšie a zákonne preukázala svoje tvrdenia.

17. Ako správne uviedol súd prvej inštancie právny vzťah žalobcu a žalovanej bol založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere podľa ustanovení zákona č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy o pôžičke, nakoľko predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere spĺňa zákonné náležitosti spotrebiteľského úveru v zmysle § 2 písmeno d) zákona č. 129/2010 Z.z. Zmluvou o spotrebiteľskom úvere sa žalobca zaviazal poskytnúť žalovanej dohodnutý spotrebiteľský úver vo výške 900 eur a žalovaná sa zaviazala vrátiť poskytnutý úver s odplatom vo výške 252,00 eur a dohodnutým

úrokom vo výške 68 % ročne, čo v prípade riadneho splatenia úveru v dohodnutom termíne predstavoval po vyčíslení sumu 612 eur, teda spolu sumu 1.764 eur do 15.05.2016. Vzhľadom na povahu subjektov, ktoré Zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvorili ako aj na predmet a obsah úverovej zmluvy zo dňa 15.05.2015, Zmluvu je potrebné posúdiť ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere a na zmluvný vzťah účastníkov vzťahnúť zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch v znení platnom ku dňu uzatvorenia úverovej zmluvy.

18. Žalobca v rámci svojej odvolacej argumentácie namietal, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere je jasne určené rozlíšenie splátky istiny, úrokov a poplatkov, je špecifikovaný údaj o dobe trvania a termíne splatnosti poskytnutého úveru, zmluvné strany sa dohodli, že doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru nastane dňa 15.05.2016 a preto predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere nemôže byť posúdená ako bezúročná a bez poplatkov vzhľadom k tomu, že spĺňa všetky zákonom stanovené obligatórne náležitosti. Žalovaná nebola žiadnym spôsobom k podpisu zmluvy o úvere donútená a podpisy učinila bez akéhokoľvek psychického či fyzického nátlaku a svoju vôľu uzavrieť zmluvu o úvere potvrdila svojim podpisom a bola si vedomá svojich záväzkov vyplývajúcich z predmetnej zmluvy o úvere. Namietal tiež, že dohoda o úrokovej sadzbe spĺňa všetky náležitosti ustanovené zákonom, tak, ju nemožno považovať za právny úkon absolútne neplatný v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a že žalovaná vlastnoručným podpisom potvrdila prevzatie finančných prostriedkov formou zmenky.

19. Vychádzajúc z vyššie uvedenej odvolacej argumentácie žalobcu odvolací súd zdôrazňuje, že súd prvej inštancie neskúmal spornú zmluvu o spotrebiteľskom úvere z hľadiska posúdenia jej bezúročnosti a bez poplatkov ani jej platnosti resp. absolútnej neplatnosti. Súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol nielen dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku, ale ani bremeno tvrdenia, keď neuviedol žiadne relevantné skutočnosti ohľadne poskytnutia spotrebiteľského úveru s čím sa odvolací súd stotožňuje. Je nepochybné, že žalobca okrem Zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 15.05.2015 a Všeobecných podmienok poskytnutia spotrebiteľského úveru nepredložil žiadne iné listinné doklady preukazujúce jeho tvrdenia ohľadne uplatneného nároku a v žalobe ani neuviedol žiadne relevantné skutkové tvrdenia. Ako už vyššie odvolací súd uviedol súd nevyhľadáva dôkazy ani iné tvrdenia, postupuje len striktnie podľa zákona a sporová strana má jednak povinnosť tvrdenia, a aj dôkaznú povinnosť. Strany sporu znášajú zodpovednosť za skutkový stav a musia dokazovať svoje tvrdenia. Nedodržanie povinnosti tvrdenia alebo dôkaznej povinnosti sa prejaví v rozhodnutí vo veci vo forme neúspechu strany v spore. Vychádzajúc zo strohého znenia žaloby odvolací súd súhlasí so súdom prvej inštancie, že žalobca neunesol nielen dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti uplatneného nároku, ale ani bremeno tvrdenia. V žalobe neuviedol žiadne relevantné skutočnosti ohľadne poskytnutia spotrebiteľského úveru. Nepreukázal ale ani neuviedol, kedy a v akej výške bol úver žalovanej poskytnutý, kedy mala žalovaná povinnosť začať úver v prípade jeho poskytnutia splácať, či boli dohodnuté splátky a ak áno v akej výške, kedy a či vôbec žalovaná nejakú časť úveru zaplatila a v akej výške a kedy a či bola vyzvaná na zaplatenie dlžnej sumy úveru, teda na úhradu svojho záväzku napriek tomu, že v žalobe uviedol - vzhľadom k tomu, že žalovaný neplnil riadne a včas svoj záväzok v zmysle dohodnutých podmienok stratil výhodu splátok a vyzval žalovaného na úhradu jeho záväzku. Rovnako zo žiadnych listinných dokladov nevyplývalo, že žalovanej bol úver poskytnutý a teda, že žalovanej vznikla povinnosť poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a v akej výške.

20. Odvolacie námietky žalobcu odvolací súd preto vyhodnotil ako neopodstatnené bez opory v zistenom skutkovom stave a v následnom právnom posúdení veci súdom prvej inštancie. Pre úplnosť odvolací dodáva, že do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí súčasne aj právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (porov. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 252/04) ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04).

21. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súd prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

22. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a žalovanej, ktorá mala úspech v odvolacom konaní, nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, nakoľko jej trovy konania nevznikli.

23. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).